

vise sig, at det er ugørligt, naar alle tre Kunstarter — Balletten iberegnet — spænder Ben for hinanden og umuliggør det frie Virke.

Det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) nævnedes Logeauktionerne, og fik derved ogsaa fuld Tilslutning fra Ministeren, som pegede paa, at Teatret havde store Indtægter ved de høje Priser, man fik for Logerne. Jeg har set dette omtalt i Bladene i de foregaaende Maaener, hvor Logerne var til Salg, og jeg ved vel, at Priserne er steget meget stærkt, men det er for saa vidt ikke egentlig anbefalingsværdigt at faa sat Priserne saa højt op. Det forekommer mig yderligere at bekræfte det rigtige i det Ønske, jeg nærer: at man gør det muligt for Folk med ringere Midler at kunne komme i det kongelige Teater. Hvorledes man vil stille sig overfor denne Separatdel af Pladserne, er imidlertid en Ting, man kan overveje i et Udvalg; men man kunde ogsaa tænke sig en anden Udvej, som jeg vil anbefale som den bedst mulige, nemlig denne; at man blev disse Logeauktioner fuldstændig kvit. Det er en Form for Salg af Teaterpladser, som hører Fortiden til, og jeg tror, man kunde undvære den. Vil man ikke det, vil man beholde den, tror jeg at kunne foreslaa det Udvalg, der sandsynligvis vil blive nedsat, en Ordning, hvorved Teatret ikke vil lide noget Tab, nemlig denne, at man bortauktionerede direkte til Publikum til Priser, Teatret satte efter, hvad der har været Coutume det foregaaende Aar, og af en saadan Størrelse, at Teatret kunde være tjent dermed. I det hele taget nærer jeg ikke den samme Frygt for et Tab, som det ærede Medlem og den højtærede Minister.

Den højtærede Minister nævnedes endvidere, at den omtalte Plakat af 1809 kun tager Sigte paa Skuespil. Det er jo ret rimeligt og forsaaeligt, da hine Tider bød væsentlig, ja, saa at sige udelukkende paa Skuespil, medens Operaen senere har faaet en meget fremtrædende Plads i den almindelige Underholdning, som har Kunstens Mærke paa sig. Men nu er tillige Operaforestillinger af saa stor Værdi, at jeg ikke her vil give mig til at tvistes med Medlemmer om, hvorvilt man skal stille Operaen under eller over Skuespillet. For mig staaer begge Kunstater som ligeberettigede, for mig staaer det saaledes, at Operaen i den Grad har vundet frem i vort offentlige Liv, har prægt Musiklivet og været til overordentlig stor Værdi for vort aan-

delige Liv i Landet, saa at jeg paa ingen Maade kan være med til at underkende Operaens Betydning. Jeg vil derfor gerne have Lov til at sige, at naar Operaen har faaet denne Ligestilling med Skuespillet, saa skal man gøre det muligt for de brede Lag at faa Adgang til det kongelige Teaters Operaforestillinger, og derfor er Plakaten ikke tilstrækkelig. Heller ikke af den Grund, at den efter min Mening tager for blidt, selv om det skulde være rigtigt, hvad der siges, at Politidirektøren vil lade Bøden falde paa hver enkelt solgt Billet. Det vil naturligvis virke lidt stærkere, men det vil være vanskeligt at efterspore, det er lettere at efterspore, om der overhovedet er solgt Billetter, og saa blot at sige, at Bøden stiger.

Men jeg vil, som sagt, takke for Modtagelsen af Lovforslaget, for den aabner dog Mulighed for at finde en Ordning, hvorved man kan komme Uvæsenet til Livs og garantere bedre Forhold for det teatersøgende Publikum.

Jeg skulde hertil blot have Lov til at føje en Ting, naar man er kommet ind paa en Drøftelse af dette Spørgsmaal, og det er, at det vilde være overordentlig heldigt, om man f. Eks. for en enkelt Aften i Ugen, den Aften, hvor det kongelige Teater vel sagtens har mindst Chance for at sælge ud eller i hvert Fald til høje Priser, garanterede de egentlige brede Folkelag Adgang til det kongelige Teater, saaledes som Tilfældet var med de saakaldte Arbejderforestillinger i sin Tid i det kongelige Teater, hvor Kunstnerne, der optraadte for disse Folk, sagde, at aldrig havde de haft et mere lyttende og et mere interesseret Publikum end dette. Det tør vistnok ogsaa siges at være rigtigt, at det Publikum, der har haft ringest Adgang til de forældende Nydelser, er det mest opmærksomme, det mest interesserede, og man bør gøre det muligt for det at faa Adgang til vor nationale Scenes bedste Værker baade af Opera og Skuespil. Men hvis det ikke skulde kunne lade sig gøre — det maatte vel være muligt — at faa det arrangeret saaledes, hvis nogen skulde føle sig betænkelig ved den Side af Sagen, kunde man udvide Rammen paa den Maade, at det ikke blot blev Fagforeningerne, men at det i det hele taget blev den efter Kunst tørstende Ungdom, der har smaa Midler, og overordentlig gerne vil have en god Nydelse og gerne vil i det kongelige Teater, der fik Adgang til dets Mandagsforestillinger, saaledes at disse stod aabne